

בש"פ 5434/14 - שמואל רומנו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 5434/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי

המבקש: שמואל רומנו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי מיום 20.3.2014, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לתעבורה שעניינה חישוב תקופת הפסילה אשר נגזרה עליו בהליך דשם (להלן: ההליך הראשון).

בקשת הארכה הוגשה ביום 11.8.2014. בד בבד הגיש המבקש לבית משפט זה אף בקשת רשות ערעור על פסק דין נוסף של בית המשפט המחוזי בעניינו (רע"פ 5434/14). פסק הדין הנוסף ניתן ביום 10.7.2014 ובגדרו נדחה ערעור של המבקש על פסק דין של בית המשפט לתעבורה בו הורשע, על פי הודאתו, בנהיגה בזמן פסילה (ובעבירות נוספות) ונגזר עליו, בין היתר, עונש מאסר בפועל של 12 חודשים (להלן: ההליך השני). לטענת המבקש, קיים קשר בין שני ההליכים במובן זה שהרשעתו בנהיגה בזמן פסילה בגדר ההליך השני מתייחסת, בין היתר, לתקופת הפסילה נשוא ההליך הראשון. לפיכך, ככל שתתקבל טענתו ביחס לחישוב תקופת הפסילה בגדר ההליך הראשון, אפשר שיהא בכך כדי

עמוד 1

להשפיע על תוצאתו של ההליך השני.

דין הבקשה להידחות. משך האיחור בענייננו הינו למעלה משלושה חודשים, היינו - מדובר באיחור משמעותי. לכך מצטרפת העובדה, שכפי שציינתי בהחלטתי מיום 20.8.2014, בקשת הארכה אינה כוללת הסבר מבורר לאיחור. יצוין, כי בהחלטה האמורה אפשרתי למבקש להשלים את בקשתו ולהסביר את פשר האיחור. השלמה כאמור הוגשה ביום 26.8.2014, ואולם כל שנכלל בה לעניין זה הינו טענה כללית בדבר חילופי ייצוג ובדבר שגגה שנפלה תחת ידו של עורך הדין הקודם. לא ניתן כל פירוט מעבר לכך, בין היתר באשר למועדי החלפת הייצוג, ולא נכללה התייחסות לשאלה האם המבקש היה מעוניין כלל בהגשת השגה ערעורית על פסק הדין (וממילא אף לא צורף תצהיר לתמיכה בהסבר האמור). בנסיבות אלו, סבורני כי אף לאחר ההשלמה שהוגשה אין בנמצא הסבר מניח את הדעת לאיחור. לאמור עד כה אוסיף, בזהירות הראויה, כי לא התרשמתי שסיכוייה של בקשת רשות הערעור אשר מתבקשת ארכה להגשתה, הינם טובים. זאת בשים לב, בין היתר, לכך שמדובר בהליך ב"גלגול שלישי" לאחר שהסוגיה נדונה לפני שתי ערכאות. ודוק: לא נעלמה מעיני העובדה כי בית המשפט לתעבורה לא קיים דיון בסוגית חישוב תקופת הפסילה, ואולם בית המשפט המחוזי היה ער לעניין זה, ולאחר שקיים את הדיון לגופו של עניין בעצמו, ראה לדחות את טענות המבקש.

על רקע כלל האמור, לא מתקיים בענייננו "טעם ממשי המניח את הדעת" אשר יש בו כדי להצדיק מתן ארכה כמבוקש. בנסיבות אלו איני סבור כי בהגשתה של בקשת רשות הערעור ברע"פ 5434/14 יש, כשלעצמה, כדי להטות את הכף לטובת המבקש.

הבקשה נדחית, איפוא.

ניתנה היום, א' באלול התשע"ד (27.8.2014).

גלעד לובינסקי
ר ש ם